

عنوان مقاله:

نگاهی به تاب آوری و توسعه پایدار

محل انتشار:

دومین کنگره ملی توسعه و ترویج مهندسی کشاورزی و علوم خاک ایران (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسندگان:

اعظم السادات مرادی - دانشجوی دکتری تنوع زیستی دانشگاه آزاد اسلامی واحد اراک

راضیه رحیمی - استاد دانشگاه آزاد اسلامی واحد اراک

علی رحیمی - دانشجوی دکتری فیزیولوژی گیاهان زراعی و دارویی کارشناس حفاظت محیط زیست کهگیلویه و بویراحمد

فریبا حسینی - کارشناس تربیت بدنی آموزش و پرورش کهگیلویه و بویراحمد

خلاصه مقاله:

مفهوم تابآوری یکی از نگرش های علمی است که شرحی خاص بر مفهوم پایداری میدهد و تصویر آن را از یک نقشه تقسیم شده میان خوبیها و بدها تبدیل به یک پهنه و گستره از حالات مختلف مطلوب و غیر مطلوب تاب آوری و همچنین چرخه های تغییرات تبدیل میکند. نگاه تاب آوری باعث میشود که به حالت های مختلف پایداری فکر کنیم، درک کنیم که چه چیزهایی حالت مطلوب را پایدارتر میکنند و یا در ناپایدار شدنش تاثیر بیشتری دارند، چرخه های پایداری و ناپایداری را بهتر درک کنیم و نهایتا در هنگام عقب نشینی اجباری از یک وضعیت مطلوب بتوانیم به جای سقوط آزاد به وضعیت کاملاً نامطلوب به پایاب های نیمه مطلوب هم فکر کنیم. ماشین توسعه دنیا به طور کل، و ماشین های توسعه در سطح بسیاری از منطقه ها و کشورها به طور خاص، در کنار تولید توسعه، حجم بسیار بزرگ و همچنان در حال افزایشی ناپایداری تولید و انباشت کرده اند. با این حجم از عوامل ناپایداری تولید و انباشت شده، نگاهداشت دستاوردهای توسعه، همچون نگهداشتن آب در مشت میماند، به نظر میرسد که کیفیت زندگی، چیزی که هدف نهایی ما از توسعه افزایش آن است، ممکن است حتی به سطوحی نازلتر و وخیم تری از دوران پیش از توسعه برسد. رویکرد تاب آوری، راهنمایی است تا مسئولین و دست اندرکاران از تصمیمات انعطاف پذیر، خط مشی های جدید برای مدیریت در موارد مختلف، استفاده کنند. ایجاد تاب آوری در این زمینه نیازمند همکاری و ارتباط درون و بین سازمانها و دست اندرکاران، تطبیق دهی نهاد مدیریتی با مقیاس اکولوژیکی منبع مورد نظر، جلوگیری از بخشی نگری است.

کلمات کلیدی:

تاب آوری، توسعه پایدار، کیفیت زندگی، مقیاس اکولوژیکی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/520743>

